

Η ΕΟΡΤΗ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΙΑΚΩΒΟΥ ΤΟΥ ΑΔΕΛΦΟΘΕΟΥ ΕΙΣ ΤΟ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

Τό Σάββατον, 23^{ην} Ὀκτωβρίου / 5^{ην} Νοεμβρίου 2022, ἐωρτάσθη ὑπό τοῦ Πατριαρχείου ἡ ἐορτή τοῦ ἁγίου ἐνδόξου ἀποστόλου Ἰακώβου τοῦ Ἀδελφοθέου, οὕσα θρονική ἐορτή τοῦ Πατριαρχείου, καθ' ὅτι ὁ ἅγιος Ἰάκωβος ἦτο ὁ πρῶτος ἐπίσκοπος τῆς Ἐκκλησίας Ἱεροσολύμων.

Κατά τήν ἐορτήν αὐτήν ἡ Ἐκκλησία Ἱεροσολύμων ἀναμιμνήσκειται ὅτι ὁ ἅγιος Ἰάκωβος κατεστάθη ὑπ' αὐτοῦ τοῦ Κυρίου ἐπίσκοπος αὐτῆς, ὅτι οὗτος διηύθυνε τήν Α' Ἀποστολικήν Σύνοδον τῶν Ἱεροσολύμων, τό ἔτος 49 μ.Χ., ὅτι ἤνοιξε τάς πύλας τῆς Ἐκκλησίας πρός τά ἔθνη καί ὅτι ἄφησεν ὡς παρακαταθήκην εἰς τήν Ἐκκλησίαν τήν εἰς Καινήν Διαθήκην Καθολικήν ἐπιστολήν αὐτοῦ καί τό μαρτύριον αὐτοῦ, καθ' ὃ, τι ὠμολόγησε τόν Ἰησοῦν ὡς Χριστόν καί διά τοῦτο ἐκρημνίσθη ὑπό τῶν ἀρχόντων τῶν Ἰουδαίων ἀπό τοῦ περυγίου τοῦ Ναοῦ τό ἔτος 62 μ.Χ.

Διά τήν μνήμην αὐτοῦ ἐτελέσθη εἰς τόν Καθεδρικόνα αὐτοῦ Ναόν, τόν μεταξύ τοῦ Πανιέρου Ναοῦ τῆς Ἀναστάσεως καί τοῦ Πατριαρχείου Ἑσπερινός ἀφ' ἑσπέρας, εἰς τόν ὁποῖον προεξῆρξεν ἡ Α.Θ.Μ. ὁ Πατήρ ἡμῶν καί Πατριάρχης Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεόφιλος καί θείας Λειτουργίας τήν πρωίαν, τῆς ὁποίας προεξῆρξε καί πάλιν ἡ Α.Θ.Μ. , συλλειτουργούντων Αὐτῷ τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Ναζαρέτ κ. Κυριακοῦ, τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Βολοκολάμσκ κ. Ἄντωνίου τοῦ Πατριαρχείου Μόσχας, τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Καπιτωλιάδος κ. Ήουχίου καί τῶν Σεβασμιωτάτων Ἀρχιεπισκόπων Κωνσταντίνης κ. Ἀριστάρχου, Σεβαστείας κ. Θεοδοσίου, τοῦ Γέροντος Καμαράση Ἀρχιμανδρίτου π. Νεκταρίου, τῶν ἐφημερίων τοῦ Ναοῦ, Πρεσβυτέρων π. Χαραλάμπους Μπαντούρ, π. Γεωργίου Μπαράμκη καί ἱερέων ἄλλων Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν, ψάλλοντος τοῦ Ἱεροδιακόνου π. Συμεῶν καί βοηθούντων τῶν μαθητῶν τῆς Πατριαρχικῆς Σχολῆς Σιών δεξιᾶ ἑλληνιστί καί τῆς χορωδίας τοῦ Ναοῦ ὑπό τόν κ. Ριμόν Κάμαρ ἀριστερά ἀραβιστί, παρουσίᾳ τοῦ Γενικοῦ Προξένου τῆς Ἑλλάδος εἰς τά Ἱεροσόλυμα κ. Εὐαγγέλου Βλιώρα καί ἐν προσευχῇ πολλῶν πιστῶν ἐκ τῶν μελῶν τῆς ἐνορίας τοῦ ἁγίου Ἰακώβου καί προσκυνητῶν ἐξ Ἑλλάδος, Ρωσίας καί Ρουμανίας.

Εἰς τό Κοινωνικό τῆς θείας Λειτουργίας ὁ Μακαριώτατος ἐκήρυξε τόν θεῖον λόγον ὡς ἔπεται:

«Ἐν τῇ πυρίνῃ αἴγλῃ τοῦ θείου Πνεύματος φωτισθεῖς, τῆς εὐσεβείας ὠφθης θεῖος ζηλωτής, Ἀδελφόθεε Ἰάκωβε· ὅθεν καί στολήν σε νομικῆς ἱερωσύνης, ὡς Ἀαρῶν τό πάλαι τιμιωτέραν ἐνέδυσεν ὁ δι' οἶκτον εἰς ἀδελφότητα δεξιόμενος. Αὐτόν ἰκέτευε, Ἀποστόλων ἔνδοξε, τοῦ σωθῆναι τάς ψυχάς ἡμῶν», ἀναφωνεῖ ὁ ὑμνωδός τῆς Ἐκκλησίας.

Ἀγαπητοί ἐν Χριστῷ Ἀδελφοί,

Εὐλαβεῖς Χριστιανοί καί προσκυνηταί,

Ἡ Χάρις τοῦ Ἁγίου Πνεύματος συνήγαγε πάντας ἡμᾶς, τά πλήθη τῶν εὐσεβούντων, ἵνα χαρμονικῶς καί εὐχαριστιακῶς τελέσωμεν τήν ἱεράν μνήμην τοῦ θεαδέλφου καί μαθητοῦ τοῦ Κυρίου, Ἰακώβου τοῦ δικαίου, τοῦ γενομένου πρώτου Ἱεράρχου τῆς

Ἀγίας τῶν Ἱεροσολύμων Ἐκκλησίας.

Ὦντως ὁ Ἅγιος Ἰάκωβος ἀνεδείχθη τῇ φωτιστικῇ ἐνεργείᾳ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ζηλωτῆς τῆς εὐσεβείας, τούτέστιν πιστός μαθητής τοῦ Χριστοῦ καί κῆρυξ τοῦ μυστηρίου τῆς θείας Οἰκονομίας, τοῦ μυστηρίου τῆς ὑπὸ τῶν προφητῶν τοῦ Μωσαϊκοῦ Νόμου, προκαταγγελθείσης ἐνσαρκώσεως καί ἐνανθρωπήσεως τοῦ θεοῦ Λόγου.

Τοῦτο καταδεικνύει περίτρανα ἡ Καθολικὴ αὐτοῦ ἐπιστολή, τὴν ὁποίαν ἀπηύθυνεν ἐξ Ἱεροσολύμων πρὸς τὰς δώδεκα φυλάς τὰς ἐν τῇ διασπορᾷ, δηλονότι πρὸς τοὺς ἀνά τὰ ἔθνη εὐρισκομένους ἐξ Ἰουδαίων Χριστιανούς, κατὰ τὴν ἰδίαν αὐτοῦ μαρτυρίαν γράφων: «Ἰάκωβος θεοῦ καί Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ δοῦλος, ταῖς δώδεκα φυλαῖς ταῖς ἐν τῇ διασπορᾷ χαίρειν», (Ἰακ. 1,1).

Σκοπὸν δέ τῆς ἐπιστολῆς ταύτης τοῦ Ἀποστόλου Ἰακώβου ἀποτελεῖ ἡ παραμυθία τῶν πασχόντων ἐκ ποικίλων δοκιμασιῶν καί ὁ ἔλεγχος τῶν παρεισδυσασῶν καταχρήσεων, ἡ ἐπανόρθωσις ἐκ τῶν παρεκτροπῶν καί ἡ «ὑποτύπωσις τῶν ὑγιαίνοντων λόγων», (Β΄ Τιμ. 1,13) τοῦ Χριστιανικοῦ κηρύγματος καί τῆς σωζούσης ἀληθινῆς πίστεως, ἡ ὁποία δέν εἶναι ἄλλη ἀπὸ τὴν ἄνωθεν σοφίαν. «Ἡ δέ ἄνωθεν σοφία πρῶτον μὲν ἀγνή ἐστίν, ἔπειτα εἰρηνικὴ, ἐπιεικὴς, εὐπειθής, μεστή ἐλέους καί καρπῶν ἀγαθῶν, ἀδιάκριτος καί ἀνυπόκριτος», (Ἰακ. 3,17). [Καί ἀναλυτικώτερον, ἡ σοφία δέ πού δίδεται ἐκ τοῦ οὐρανοῦ ἀπὸ τόν θεόν, πρῶτον μὲν εἶναι καθαρὰ ἀπὸ κάθε μολυσμένον ἐλατήριον, ἔπειτα δέ εἶναι εἰρηνικὴ, ἐπιεικὴς καί συμπαθὴς εἰς τὴν ἄγνοιαν καί ἀτέλειαν τῶν ἄλλων, πρόθυμος εἰς τό νά ὑπακούῃ καί ἐλευθέρᾳ ἀπὸ πείσματα, γεμάτη ἀπὸ εὐσπλαγχνίαν καί ἀπὸ ἀγαθὰ ἔργα, ἐλεύθερα ἀπὸ τοῦς δισταγμούς τῆς ἀμφιβολίας καί ξένη πρὸς τὴν ὑποκρισίαν].

Κατὰ τόν ἐρμηνευτὴν Οἰκουμένιον, «ἡ ἄνωθεν ἀγνή σοφία», (Πρβλ. Ἰακ. 3,17) εἶναι καθαρὰ καί ἀρρύπαρος, μηδενός τῶν σαρκικῶν ἀντεχομένη», ἐπ' οὐδενί ἀνεχομένη τό φρόνημα τῆς σαρκός, διότι τελεῖ ὑπὸ τό φῶς τῆς ἐνεργείας τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, διὰ τοῦ ὁποίου καθίσταται καθαρὰ ἡ καρδιά τοῦ ἀνθρώπου. Διὰ τοῦτο ὁ Ἅγιος Ἰάκωβος ἐπικαλεῖται τὴν δύναμιν τῆς προσευχῆς λέγων: «Κακοπαθεῖ τις ἐν ὑμῖν; προσευχέσθω· εὐθυμεῖ τις; ψαλλέτω... πολὺ ἰσχύει δέησις δικαίου ἐνεργουμένη» (Πρβλ. Ἰακ. 5,13).

Εἰς ἐπιβεβαίωσιν τούτου ἀναφέρει τό παράδειγμα τοῦ προφήτου Ἡλιοῦ λέγων: «Ἡλίας ἄνθρωπος ἦν ὁμοιοπαθὴς ἡμῖν, καί προσευχῇ προσηύξατο τοῦ μή βρέξαι, καί οὐκ ἔβρεξεν ἐπὶ τῆς γῆς ἐνιαυτούς τρεῖς καί μῆνας ἕξ· καί πάλιν προσηύξατο, καί ὁ οὐρανός ὑετόν ἔδωκε καί ἡ γῆ ἐβλάστησε τόν καρπὸν αὐτῆς», (Ἰακ. 5, 17-18).

Εἰς τόν βασιλέα Σολομῶντα λέγει Κύριος: «ἤκουσα τῆς φωνῆς τῆς προσευχῆς σου καί τῆς δεήσεώς σου, ἧς ἐδεήθης ἐνώπιόν μου· πεποίηκά σοι κατὰ πᾶσαν τὴν προσευχήν σου, ἡγίακα τόν οἶκόν τοῦτον, ὃν ᾠκοδόμησας τοῦ θέσθαι τό ὄνομά μου ἐκεῖ εἰς τόν αἰῶνα, καί ἔσονται οἱ ὀφθαλμοί μου ἐκεῖ καί ἡ καρδιά μου πάσας τὰς ἡμέρας», (Γ΄ Βασιλ. 9,3).

«ἐν τῇ προσευχῇ καί τῇ δεήσει μετὰ εὐχαριστίας τὰ αἰτήματα ὑμῶν γνωρίζεσθω πρὸς τόν θεόν», (Φιλιπ. 4,6), παραγγέλλει ὁ θεῖος Παῦλος. Αὐτός δέ ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός, ὁ ὑποδείξας καί τόν τρόπον τῆς προσευχῆς λέγει: «πάντα ὅσα ἐάν αἰτήσητε ἐν τῇ προσευχῇ πιστεύοντες, λήψεσθε», (Ματθ. 21,22).

Αὐτός δέ οὗτος ὁ Ἅγιος Ἰάκωβος, ὁ ὁποῖος διὰ τὴν ὑπερβολὴν τῆς δικαιοσύνης ἐκαλεῖτο «ὁ Δίκαιος», εἶχε ἀπεσκληρυμμένα «τά γόνατα αὐτοῦ δίκην καμήλου», διότι ἀδιαλείπτως προσηύχετο γονυπετής «προσκυνῶν τῷ θεῷ καὶ αἰτούμενος ἄφεσιν τῷ λαῷ».

Μεστός ὢν δικαιοσύνης καὶ ἀγαθωσύνης, ὁ κατὰ σάρκα συγγενῆς τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ ἐγένετο πρῶτος ἐπίσκοπος ἐν Ἱεροσολύμοις παρ' αὐτοῦ τοῦ Κυρίου καὶ πρῶτος τὴν θείαν Λειτουργίαν ἔγραψε. Κατὰ δέ τὴν Σύνοδον τῶν Ἀποστόλων καὶ τῶν Πρεσβυτέρων εἰς Ἱερουσαλήμ (Πράξ. 15,6) ὁ Ἅγιος Ἰάκωβος ἀναγνωρίζεται ὡς κατέχων ἡγετικὴν θέσιν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ. Τὴν Ἱερατικὴν αὐτοῦ διακονίαν καὶ τὸ ἐξέχον Ἀποστολικόν αὐτοῦ ἀξίωμα ἐπεσφράγισε μέ τὸ μαρτυρικόν αἷμα τοῦ θανάτου αὐτοῦ, ὅτε τοῦ ἐζητήθη κατὰ τὴν ἐορτὴν τοῦ Πάσχα, ἐνώπιον τοῦ λαοῦ νά δώσῃ τὴν μαρτυρίαν του περὶ τοῦ Ἰησοῦ καὶ ὠμολόγησεν ὅτι οὗτος ὁ Ἰησοῦς εἶναι ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου, ὁ καθήμενος εἰς τὰ δεξιὰ τῆς μεγαλωσύνης τοῦ θεοῦ.

Εἰς τὴν πρὸς Γαλάτας ἐπιστολὴν του, ὁ θεῖος Παῦλος καλεῖ τὸν δίκαιον Ἰάκωβον «στῦλον» τῆς Ἐκκλησίας, (Γαλ. 2,9). Καὶ τοῦτο ἔνεκεν τοῦ ἡγετικοῦ κύρους τοῦ Ἰακώβου καὶ τῆς πνευματικῆς αὐθεντίας τῆς ἐρμηνείας τῆς διδασκαλίας τοῦ Χριστοῦ ἐπὶ τῇ βάσει τῆς ὁποίας ὠργανώθη ἡ ἐκκλησιαστικὴ Χριστιανικὴ Κοινότης ἐν τῇ Ἁγίᾳ Γῆ καὶ δὴ ἐν Ἱεροσολύμοις. Ἀξιοσημεῖωτον ἐν προκειμένῳ ὅτι ὁ Ἅγιος Ἰάκωβος ὀνομάζει ἑαυτὸν δοῦλον Χριστοῦ: «ὁ γάρ ἐν Κυρίῳ κληθεὶς δοῦλος ἀπελεύθερος Κυρίου ἐστίν· ὁμοίως καὶ ὁ ἐλεύθερος κληθεὶς δοῦλός ἐστι Χριστοῦ», (Α΄ Κορ. 7,22).

Αὐτὴν ἀκριβῶς τὴν τοῦ Ἰακώβου ὀνομασίαν «δοῦλος Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἐνσαρκώνει καὶ μαρτυρεῖ διὰ μέσου τῶν αἰώνων ἡ Χριστιανικὴ Κοινότης, τὰ πιστὰ καὶ συνειδητὰ, δηλονότι μέλη τοῦ ζῶντος σώματος τῆς τοπικῆς ἐν Ἱεροσολύμοις Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ. Αὐτὴν ἀκριβῶς τὴν ἐν Χριστῷ ἐλευθερίαν ἀπὸ τῆς δουλείας τῆς φθορᾶς (Ρωμ. 8,21) καταγγέλλει σήμερον καὶ ἡ ἐόρτιος μνήμη τοῦ Ἁγίου ἐνδόξου Ἀποστόλου Ἰακώβου τοῦ Ἀδελφοθέου καὶ πρώτου Ἱεράρχου τῶν Ἱεροσολύμων.

Διό καὶ ἡμεῖς μετὰ τοῦ ὑμνωδοῦ εἶπωμεν: «Τοῦ ἀρχιποίμενος Χριστοῦ, Ἀδελφός χρηματίσας καὶ διάδοχος, καὶ ἐν Ἀποστόλοις ἐπίσημος, τὸν ὑπὲρ αὐτοῦ θάνατον ἠγάπησας, καὶ τὸ μαρτύριον οὐκ ἐπηρεχύνθης, Ἰάκωβε ἔνδοξε· Αὐτὸν ἰκέτευε ἀδιαλείπτως, τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν», Ἀμήν. Ἔτη πολλά».

Ἦκολούθησεν ἡ ἄνοδος πρὸς τὰ δώματα τοῦ ἁγίου Κωνσταντίνου, ἔνθα ἀνέμενον οἱ Ἀρχιερεῖς καὶ ἐσυνώδευσαν τὸν Μακαριώτατον εἰς τὸ Πατριαρχεῖον, διερχόμενοι διὰ τῆς Πύλης τοῦ Κεντρικοῦ Μοναστηρίου, λαμβάνοντες τὰ ἀρτίδια εὐλογίας τοῦ ἀρτοποιεῖου τοῦ Πατριαρχείου παρὰ τῆς ἀρτοποιοῦ Γεροντίσσης Σεραφείμας.

Εἰς τὸ Πατριαρχεῖον ὁ Μακαριώτατος προσεφώνησε διὰ τῆς κάτωθι προσφωνήσεως Αὐτοῦ ἑλληνιστί:

«Τὸν νόμον τὸν τῆς ζωῆς, τῇ Ἐκκλησίᾳ τοῦ Χριστοῦ τέθεικας, ζωοποιῶ Πνεύματι, σύ νομοθετῶν καὶ φθεγγόμενος, Ἰάκωβε πάνσοφε», ἀναφωνεῖ ὁ ὑμνωδός τῆς Ἐκκλησίας.

Ἐκλαμπρότατε Γενικέ Πρόξενε τῆς Ἑλλάδος κ. Εὐάγγελε Βλιώρα,

Σεβαστοί Ἅγιοι Πατέρες καί Ἀδελφοί,

Εὐλαβεῖς Χριστιανοί καί Προσκυνηταί,

Σήμερον ἡ ἀγία ἡμῶν τῶν Ἱεροσολύμων Ἐκκλησία ἐορτάζει τήν ἱεράν μνήμην τοῦ ἀγίου Ἱερομάρτυρος καί Ἀποστόλου Ἰακώβου τοῦ Ἀδελφοθέου, τοῦ γενομένου πρώτου Ἐπισκόπου Ἱεροσολύμων καί χειροτονηθέντος παρ' αὐτοῦ τοῦ Κυρίου, ὡς ἐναργέστατα λέγει ὁ ὕμνωδός: «ὁ τοῦ Πατρός μονογενῆς Θεός Λόγος, ἐπιδημήσας πρὸς ἡμᾶς ἐπ' ἐσχάτων τῶν ἡμερῶν Ἰάκωβε θεσπέσιε, πρῶτον σέ ἀνέδειξε τῶν Ἱεροσολύμων ποιμένα καί διδάσκαλον καί πιστόν οἰκονόμον, τῶν μυστηρίων τῶν πνευματικῶν· ὅθεν σέ πάντες τιμῶμεν Ἀπόστολε».

Πρὸς τοῦτο κατήλθομεν εἰς τόν φερώνυμον αὐτοῦ Ναόν, τόν παρακείμενον παρά τῷ Πανιέρῳ Ναῷ τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ, ἔνθα ἐτελέσαμεν Πατριαρχικὴν θείαν Λειτουργίαν, εὐχαριστήσαντες οὕτω τόν Ἅγιον Θεόν, τόν χαρίσαντα ἡμῖν Ἱεράρχην καί Ποιμένα Δίκαιον, ἀλλά καί πιστόν Οἰκονόμον τῶν τῆς Ἐκκλησίας πνευματικῶν μυστηρίων.

Ἡ τοῦ Ἁγίου Δικαίου Ἰακώβου ἐόρτιος μνήμη ἐνέχει ἰδιαιτέραν σημασίαν διὰ τήν Ἐκκλησίαν τῶν Ἱεροσολύμων, διότι ἀφορᾷ εἰς τόν θεοίδρυτον καί θεανθρώπινον θεσμόν αὐτῆς «πᾶς θεσμός ἔργον ἐστί τοῦ θεσμοθετήσαντος», λέγει ὁ Ἅγιος Διονύσιος ὁ Ἀρειοπαγίτης. Ὁ δέ θεσπέσιος Παῦλος, ἀναφερόμενος εἰς τό Ἀρχιερατικόν ἀξίωμα τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ λέγει: «Τοιοῦτον ἔχομεν ἀρχιερέα, ὃς ἐκάθισεν ἐν δεξιᾷ τοῦ θρόνου τῆς μεγαλωσύνης ἐν τοῖς οὐρανοῖς, τῶν Ἁγίων λειτουργός καί τῆς σκηνῆς τῆς ἀληθινῆς, ἣν ἔπηξεν ὁ Κύριος καί οὐκ ἄνθρωπος», (Ἐβρ. 8, 1-2).

Τήν διακυβέρνησιν «τῆς ἀληθινῆς ταύτης σκηνῆς», τῆς στρατευομένης δηλονότι Ἐκκλησίας ἀνέθεσεν «ὁ ἀπόστολος καί μέγας ἀρχιερεὺς τῆς ὁμολογίας ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός», (Πρβλ. Ἐβρ. 31) ἀλλά καί «Ἀρχιποίμην», (Α΄ Πέτρ. 5,4) τῷ ἀγίῳ καί δικαίῳ Ἰακώβῳ σὺν τοῖς λοιποῖς ἀποστόλοις καί μαθηταῖς αὐτοῦ. Τό ἡγετικόν κῦρος τοῦ Ἀδελφοθέου ὡς Ἱεράρχου καί Ἀποστόλου τῆς Μητρὸς τῶν Ἐκκλησιῶν ἐκραταιώθη κατὰ τήν σύναξιν τῆς ἀποστολικῆς Συνόδου (49 μ.Χ.) εἰς Ἱεροσόλυμα, τῆς ὁποίας καί προΐστατο.

Ἡ ἐν Ἀγίῳ Πνεύματι συγκροτηθεῖσα αὕτη ἡ ἀγία καί Ἀποστολική Σύνοδος, προεδρεύοντος τοῦ Ἁγίου Ἰακώβου κατωχύρωσε τόν ἀποστολικόν θεσμόν τῆς Ἐκκλησίας, τούτέστιν τήν ἀποστολικὴν διαδοχὴν τῶν ποιμεναρχῶν αὐτῆς ἀφ' ἑνὸς καί ἐθεμελίωσε τήν κανονικὴν τάξιν αὐτῆς ἀφ' ἑτέρου. Ἡ ἀποστολικὴ διαδοχὴ καί ἡ κανονικὴ τάξις εἶναι ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα συνιστοῦν τήν ἐν Ἀγίῳ Πνεύματι ἐνότητα τῆς Ἐκκλησίας. Διό καί ὁ θεῖος Παῦλος παρακαλεῖ λέγων: «Σπουδάζετε τηρεῖν τήν ἐνότητα τοῦ Πνεύματος ἐν τῷ συνδέσμῳ τῆς εἰρήνης», (Ἐφ. 4,3). Ὁ δέ Ἱερομάρτυς Ἰάκωβος παραγγέλλει: «ὑποτάγητε οὖν τῷ θεῷ, ἀντίστητε τῷ διαβόλῳ καί φεύξεται ἀφ' ὑμῶν ... ταπεινώθητε ἐνώπιον τοῦ Κυρίου καί ὑψώσει ὑμᾶς», (Ἰακ. 4,7,10).

Καυχᾶται ἐν Κυρίῳ ἡ ἀγία τῶν Ἱεροσολύμων Ἐκκλησία σήμερον ἐπὶ τόν ἀναδειχθέντα πρῶτον Ἐπίσκοπον αὐτῆς, τόν γενόμενον διάκονον κατὰ τήν οἰκονομίαν τοῦ Θεοῦ, τήν δοθεῖσαν αὐτῷ εἰς ἡμᾶς, (Πρβλ. Κολασ. 1,25). Διό καί ἡμεῖς μετὰ τοῦ ὕμνωδοῦ ἀνακράζομεν λέγοντες: «Τοῦ Ἀρχιποίμενος Χριστοῦ ἀδελφός χρηματίσας καί διάδοχος καί ἐν Ἀποστόλοις ἐπίσημος, τόν ὑπὲρ αὐτοῦ θάνατον ἠγάπησας καί τό μαρτύριον οὐκ ἐψηχύνθης, Ἰάκωβε ἔνδοξε. Αὐτόν

ἰκέτευε ἀδιαλείπτως, τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν»... Ἀμήν. Ἔτη πολλά.

Ἐκ τῆς Ἀρχιγραμματείας